

haastig weer, terwijl hij, zoolang dit ging, daarvoor de inkt gebruikte, die hem langs zijn gezicht liep).

«Dan bedoelen de woorden geen *aanslag* op jou», zei de Koning, glimlachend de zaal rondkijkend. Er heerschte een doodsche stilte.

«Dat was een aardigheid!» ging de Koning op beleedigden toon voort, en terstond lachten allen.

«Laat nu de jury zich terugtrekken om haar besluit te overwegen», zei de Koning voor de zooveelste maal.

«Neen, neen!» zei de Koningin. «Eerst het vonnis — dan de uitspraak der jury».

«Onzin en mallepraat!» zei Alice luid. «Verbeeld je, eerst het vonnis!»

«Hou je mond!» riep de Koningin, vuurrood.

«Ik wil mijn mond niet houden!» zei Alice.

«Haar hoofd af!» gilte de Koningin, zoo luid ze kon. Niemand verroerde zich.

«Wie geeft er iets om jou?» zei Alice (ze had nu haar natuurlijke grootte herkrege). «Jullie bent niets anders als een pak kaarten!»

Bij deze woorden stoof het gansche pak omhoog en kwam op haar neervliegen. Ze uitte een lichten kreet, half van schrik en half van boosheid,

